

jo været meget tæt på forhenværende nationalbankdirektør Erik Hoffmeyer i en række år og vil gerne korrigere det indtryk, som hr. Frank Dahlgård gav – ikke af nogen ond vilje, er jeg overbevist om, for hr. Frank Dahlgård har lige så stor respekt for den tidligere nationalbankdirektør, som jeg har, men fordi det ikke er korrekt. Erik Hoffmeyer har, også inden han blev forhenværende nationalbankdirektør, klart givet udtryk for, at det er et politisk valg, hvis man skal være med i ØMU'en; det er ikke et økonomisk valg. Det er kun for lige at korrigere den bemærkning.

Dernæst vil jeg sige til hr. Kristian Thulesen Dahl, som bruger eksemplet med et eurolån, som skulle være billigere, det kunne man risikere at se annoncer om, at nu er sagen jo, som fru Elisabeth Arnold også gjorde rede for, at vi er i en situation, hvor den slags ting kan konstateres på markedet. Derfor er det jo fuldstændig forkert at sige, som hr. Kristian Thulesen Dahl gør, at det vil være en skræmmeannonce-kampagne, eller hvordan det nu skal opfattes, at det er noget, man bilder befolkningen ind.

Man kan faktisk konstatere det den dag i dag, fordi der udstedes euroobligationslån til danske husejere. Og jeg kan oplyse hr. Kristian Thulesen Dahl om, at det er ganske faktisk og neutralt og objektivt billigere end et dansk real-kreditobligationslån.

Dernæst spørgsmålet om, hvorvidt man kan få økonomiske eksperter og uafhængige, objektive, neutrale økonomiske eksperter til at forholde sig neutralt, objektivt og uafhængigt til, hvorvidt der skal være en politisk union oven på Den Økonomiske og Monetære Union. Nu kan jeg ikke huske, om det var hr. Keld Albrechtsen eller hr. Kristian Thulesen Dahl, der nævnte det som et eksempel. Det kan man jo ikke. Lad nu være med at bilde nogen ind, at objektive, uhildede, neutrale, uafhængige eksperter af økonomisk tilslutning har særlig patent på ud fra økonomiske lærebøger at afgøre det, der er rent politiske spørgsmål.

Det ligner en bevidst vildledning af befolkningen: Hvis ikke der kommer et flertal, der går bag de to beslutningsforslag, vi behandler her i dag, så er det en vildledning af befolkningen, skulle man tro, når man hører på forslagsstillerne.

Som det fjerde punkt: Økonomiministeriet har igennem årene udgivet meget lange og grundige skrifter om beslutningerne i EU, om

diskussionerne, overvejelserne. De er også tilgængelige for Folketingets medlemmer, eller kan, hvis der er behov for det, endnu en gang overdrages til Folketingets medlemmer, journalister og andre. Og der er den fordel ved det, at der er mange økonomer på universiteter, i banker, alle vegne, som forholder sig endog meget kritisk til Økonomiministeriets udgivelser, netop fordi det er en del af centraladministrationen. Derfor ved Ministeriet som resten af centraladministrationen, at udgivelser derfra altid bliver kigget meget kritisk efter både af tilhængere og modstandere. Og det ved de to debattører også.

Endelig synes jeg, at det er blevet sagt så mange gange og er blevet totalt forbigået af forslagsstillerne – totalt – men det er sagt af alle andre ordførere: Der er Nævnet for EU-oplysning, der uddeler midler, både til partier og bevægelser uden for Folketinget, og det er bevægelser, der også er imod EU og Den Økonomiske og Monetære Union. Og der uddeles midler til fagforbund, til initiativtagere, til enkeltpersoner, der arrangerer diverse oplysningsaktiviteter, også omkring ØMU'en. Det er den ene ting. Det er faktisk; det eksisterer; pengene er der.

Det andet, som er totalt forbigået, er, at der faktisk er nedsat Rådet for Europæisk Politik, som indeholder både tilhængere og modstandere, og som opfylder et meget stort formål, nemlig at skabe nuanceret debat om EU, herunder ØMU'en. Og jeg synes ikke, at det er fair af forslagsstillerne, at de fuldstændig negligerer de instrumenter, organer og midler, der er sat i værk.

Til allersidst: Som så mange andre ordførere har sagt, er der ikke én økonomsandhed. Det er der ikke, og det er at vildlede befolkningen at skabe det indtryk, at man kan gå ind og trykke på nogle knapper og få én sandhed ud.

Det er virkelig trist, at politikere ikke vil påtage sig det, der er politikeres ansvar: at gå ud og kæmpe for det, de mener er det rigtige. Det er det, demokratiet handler om. Ikke at bede eksperter fortælle, hvad sandheden er. Sandheden er i hver af os, og det er den, vi kæmper for på vores måde.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Jens Rohde med en kort bemærkning, faktisk til hr. Keld Albrechtsen, kan man godt sige, for hr. Rohde kom lige lidt sent med at markere, men nu er han her.